

Tuhast ja jääst

Eessõna.

Lugusid võib viia sind miljonisse paika ruumis ja ajahetkedesse. Loodame, et lugu Rosalindist, kes navigeeris kõige keerulisemates olukordades ja leidis oma koha maailmas, kõnetab teid. Me ei ela küll enam hammasrataste ja kaupmeeste ajal, kuid sõnumid, mida Rosalind endaga kaasas kannab, kehtivad ikka veel.

Kirjutasid Hazel Hammond, Poppy Herd, Mya Odey ja Matthew Carter.

Tütar Rosalind,

Valmistu lahkuma, sest lõpuks olen otsinud endale peigmehe. Ole kindel, et Inglismaal ootab ees käskjalgne Saksa abikaasa. Nagu kohusetundlik tütar peaks teadma, ei suhtu ma lollustesse hästi, nii et ära püüa mind selle kokkuleppe kaudu lolliks teha. Olge homme hommikul valmis, Isa

Laev kerkib ebakindlalt jäises vees. Ümbritsetud paljudest teistest sarnastest, kuid eraldunud tühjast valgest plaadist. Üksikasju oli raske näha, laev ja selle vennaskond olid kahvatud luiged rõhuvas hämaruses. Nad vuhisesid kamina poole, mille hõõguv hõõgumine oli varahommikuse hommikupoolikul kustunud. Igalt poolt ümbritsesid neid rasked, masendunud kõited; pleekinud merekaardid ja ammu unustatud nipsasjad erinevatest eskapaadidest. Muidugi mitte tema oma, toa ainus elanik, Rosalind Gekkenhuis, varsti Klepper, oli selles igavesti kinni. Tema kamber, kui tuli ei põlenud, oli vaid hämaralt valgustatud õhukestest, kitsastest pilkudest, mis vaatasid tühjalt välja allpool asuvatele kanaalidele. Tema salvine pilk rändas vaimustunult oma kastivoodile, mis oli drapitud raskesse glasuursesse kattesesse. Sellel laius eau de nil'i kleit, millele oli isikupäratult kinnitatud eespool mainitud märkus.

Tulevane pruut oli paksukujuline ja seisis üle oma eakaaslaste. Istudes tõmbas pilku brobdingnagiline otsmik, mida raamisid vasksed juuksed, mis langesid korgenditena alla tema selga. Pehme lõuajoon, mis viis paksu, kahvatu-roosa huuleni, mille alabastrinahka ääristasid hajusad freklid. Oma uimastuses heitis ta juhuslikult pilgu aknast välja, just siis, kui sadama poole veeti mööda toidupakendit. Oma perekonna vappi kandes teadis ta, et seekord ei ole kaubaks mitte nemad, vaid tema ise.

Lahkumishommikul kallistas Nyx ikka veel Rosalindi maailma süles. Pärast seda, kui ta oli veendunud, et ta oli korralikult kaetud, saatis teenija teda läbi kõikehõlmava poolöö sadamasse. Karm ja hammustav, varajase aasta õhk piitsutas tema tagasihoidlikkuse servi. Tema laev ootas kai ääres, purjed lahti harutanud, kuulutades talle uut elu just Inglismaal. Teekond üle Põhjamere oli pikk ja tüütu, merevaik oli nagu Borease hingeõhk ise, külmalt jahutav kuni sisemuse põhjani. Talle soovitati enamiku teekonna jooksul jääda allapoole, tema abikaasa ootas väarikat ja naiselikku naist, keda mere rahutu olemus ei mõjuta. Lõpuks, pärast nädalatepikkust samade plankude sõlme vahetamist, oli lõpuks maad nähtavale tulnud. Kapten Baley kutsus Rosalindi tekile, et jälgida lähenevat horisonti.

Rosalind võis näha Great Yarmouthi uduvaibaga kaetud kaldaid, kus läbi udukihi torkasid kuldsed säravad kivid. Kui nad selle müstilise eesriide teisest küljest välja tulid, ümbritses teda töökas linn, mis oli kogu Inglismaa viiendaks rikkaim. Sadamakai ääres seisis tuttavad naised, kes olid aastatepikkusest kükitamisest heeringa- ja tursatünnide üle väändunud. Keset linnasirbikest, mis kõlasid kaubanduse, äri ja muidugi raha helidest. Rosalind anti kaptenilt üle kirjeldamatule teenijale, kelle ülesandeks oli teda abieluni saata. Teda juhutati läbi linna askeldavate tänavate oma eau de nil'i kleidis kiriku trepile.

Tema saabumist ootas Otto von Klepper, mees, kellega Rosalind pidi olema seotud. Neil treppidel

seisis ookeanisilmne mees, lühikeste pruunide juuste ja kärbitud habemega. Tema figuur ei olnud ebameeldiv, olles tolle aja ideaalse kehaehitusega. Tema riietus oli küll üsna tüüpiline, kuid paistis teenindajate hulgast välja oma periroheline tuunika poolest. Nad seisis teineteise vastas, vaadates teineteist.

„Kuidas nüüd, kaunitar. Ma loodan, et teie reis oli meeldiv,“ tervitas Otto reserveeritud paksu saksa aktsendiga.

„Tervitused, mu isand. Minu teekond oli aus. Ma tänan teid selle auväärse mängu eest.“ Rosalind vastas tagasihoidlikul, hollandi aktsendiga toonil.

Otto kinkis Rosalindile kullast rihma, nende abielu sümboli. Sellest hetkest alates oli ta nüüd Rosalind von Klepper. Teineteise käest kinni hoidmine, samal ajal kui nende abielu sõlmiti, oli sobiv algus sellele, mis pidi olema pikk päev. Nende ühinemise tähistamine oli rõõmus ja kestis öösel, mil nad üheskoos tagasi tõmbusid ja abielu lõpule viisid. Järgmine hommik saabus ja kui päike üle horisondi kerkis, tõusid Von Klepperid koos sellega, kuid Otto oli ärganud enne päikest. Üks mõte mängis tema peas. Pärast riietumist suundusid nad söögituppa.

„Kuidas su esimene öö Inglismaal magus oli?“ Otto küsis vaikselt, sest tema oli olnud rahutu.

„Hästi, mu isand.“ Rosalind vastas vaikselt. „Kas ma võin küsida oma kohustusi teie abikaasana, kallid Otto?“

Otto vastas kindlal, kuid õrnal häälel.

„Sa oled nüüd minu naine ja sellisena pead kaitsma minu, nüüd meie mainet. Kuid ära karda meie oma majapidamises vabalt rääkida.“

„Jah, mu isand.“

Tütar Rosalind,

Mul ei ole aega viisakusteks, tegelikult ei ole su rumalalal vennal praegu üldse aega. Sest ta on surnud, koos oma litsiga, kes on naine. Kahjuks põles nende kõige väärtuslikum vara tulekahjus, mis neid hävitas. Naise poeg ja teie venna tütar jäid ellu. Mul ei ole nendega ilmselgetel põhjustel midagi pistmist. Nii et tehke selle teabega nii, nagu teie abikaasa soovib.

Isa

Rosalindi käed värisesid, kui ta tinti pärgamendil sisse võttis. Tema vend Hendrick ja tema naine Helana surnud? Ja nende vaesed kaks maha jäetud last, nüüd olid nad kindlasti tema vastutusalas, tema kohustus hoolitseda ja hoida neid enda omadena. Leifi saatus painas teda kõige rohkem, kindlasti ei oleks maailm Helana ja alžeerlase Khalil'i esimese abielu lapsele lahke. Siis on veel tema vaene vennatütar, väike Inga, vaid seitse aastat vana - tema venna ja Helana abielu tulemus.

Hoolimata kahest sisukast kuust, mille ta oli Ottoga veetnud, oli ta üsna ebakindel, kuidas ta reageerib kahele lapsele, kellest üks ei ole temaga isegi mitte veresugulane, keda ta loodab nende ellu tuua. Seda teemat oli kõige parem arutada pärast õhtusööki, kui dekanter oli tühjendatud.

„Otto, kallim, mul on sinult palve.“

„Ütle oma arvamust.“

„Mu vend on koos oma naisega lahkunud. Ma tunnen hirmu kahe lapse turvalisuse pärast. Mure on mind vaevanud, mu isand.“

„Sa soovid tuua meie uude ellu teise abielu tütre kõrvale lapse, kes pole sinuga isegi veresugulane. Mõtle meie mainele.“

„Sa räägid mainest. Kui keelata meie majapidamisse sisenemine kahele minu sugulasele - veresugulasele või mitte -, siis on see sinu, sinu naise, maine määrimine minu, sinu naise, ees.“

„Majapidamine, mis sõltub minu sissetulekust.“ Otto vastas kindlalt, tema ookeanisilmad muutusid tormiliseks mereks, huuled surutud õhukeseks jooneks. Tema pahameel oli selge. „Ja minu

sissetulek toetub minu mainele.“

„Ma võin toota ainult tütreid; see võiks olla sinu võimalus saada kindel meespärija.“ Rosalind noomis, tema salvatud silmad põlesid pahameelest ja palvest.

„Pärija, kes pole isegi minu naisega suguluses, rääkimata minust endast!“ Otto kostis karmilt.

„Ja ometi pean ma neid oma sugulasteks.“ Rosalind vastas vaikselt ja emotsionaalselt.

Selle peale Otto võpatas ja tema suu vabanes piiripealsest raevukõverdusest resignatsioonil väljenduseks. Tema käsi langes naise kae peale, kui ta tuli ja istus naise kõrval olevale toolile.

„See peab olema minu armastus. Sinu sugulased on nüüd ikkagi minu sugulased. Ma ei teeskle, et olen olukorraga täiesti rahul, ja ometi on alternatiiviks tragöödia, mida ma ei taha läbida. Me lähme teeles niipea kui võimalik. Isegi homme, kui jumal tahab.“

Tema silmanurkadest leidsid teed kergendustunnet väljendavad pisarad.

„Täna teid, täna teid, mu isand.“ Ta muheles vaikselt oma suurest ahastusest vabanedes.

Kui järgmine hommik tõusis lainete all unest, leidis Otto, et kõik tema asjad on korda tehtud. Nad võisid veel samal päeval Bergenisse sõita. Kindel Jumala märk, mõtles ta vaikselt endamisi, kuigi ta lükkas selle mõttekäigu kõrvale. Kirikukellad kuulutasid varajast kellaaega, kui Otto ja Rosalind suundusid sadamakäärde. Kiiresti kokku pandud saatjaskond järgnes neile. Nii mees kui ka naine lootsid, et need paar nädalat, mis kuluvad kohalejõudmiseks, ei ohusta lapsi geelilinnas.

Tütar Rosalind,

Kuidas sa julged oma naiselikkust kasutada selleks, et võrgutada oma meest sellisele kokkuleppele, millega ta kindlasti ei saa rahul olla. Uudis sinu ootamatust lahkumisest vihastab mind, su abikaasa kaotab selle rumala ekskursiooni tõttu kaubandust. Amsterdami kaupmehed kurdavad juba praegu heeringapuuduse üle, mina kaasa arvatud. Kas sa soovid, et Klepperi majale juhtuks rohkem õnnetusi, kui sa juba põhjustasid.

Isa

See oli sõnum, mis tervitas neid Bergeni sadamas, mis oli nagu alati kaetud läbipääsmatu igavesel lume- ja jääkihiga. Rosalind ei saanud teisiti, kui tundis häbi, teades, et ta oli põhjustanud oma abikaasa raha kaotuse. Otto võttis temalt kirja, luges selle põhjalikult läbi ja irvitas siis.

„On ka teisi heeringakaupmehi, siin olles teen end tuttavaks rohkemate kaupmeestega. See reis laiendab minu kaubateid, mitte ei nõrgendata neid.“ Ta kommenteeris kergelt, rahustades naisele peenelt hirmu. Tüdruk tundis mehe sõnadest suurt lohutust ja kui nad viidi sinna, kus lapsi hoiti, ühendas ta käed mehe omadega.

Otto võttis juhtohjad, kui nad järgnesid oma teejuhile läbi kitsaste, käänuliste tänavate. Kõik olid kõrvetatud tavapäraest tulekahjust, mis olid linna suurimaks hädaks. Nad seisid ühe korraliku puitehitise ees, närviliselt oodates kohtumist nende kahe uue pereliikmaga. Üksest lükati sisse kaks väikest kuju, mis esitati neile justkui oksjonile. Leif, poiss, oli paarist pikem.

Kaheteistkümnenda aastane, tumeda jume ja tihedalt kokku keeratud juustega, mis põrnitsesid tema pea ümber nagu halo, ning kuldsete, närviliste silmadega. Väiksemal, Ingal - tüdrukul, olid juuksed, mis peegeldasid Rosalindi värvi, silmad nagu Ottol, kuid kahvatumad ja peegeldasid jääd, mida nad alla jõllitasid.

Rosalindi enda salvatud silmad pehmenesid tema kahe uue kaitsealuse nägemisel. Tema hääl, rahustava sumina.

„Tulge siia, kallid.“

Inga pilk tõusis maapinnalt, sädeles nagu värskelt sadanud lumi, tema naeratus murdus nagu koidik, kui ta lapse imestusega kohmakalt jääl libisedes kohale jooksis ja heitis end Rosalindi ootavasse embusse. Uus ema hoidis last tihedalt oma rinnal, ta suutis vaevalt ette kujutada, mida nad olid läbi elanud, silitades lapse juukseid, mis olid nii väga sarnased tema enda omadega. Otto,

kes ei oodanud veel päris sellist lapsevanemaks olemise taset, patsutas kohmetult oma naise süles olevat kimbukest. Lief seisis murelikult eemal kodusest stseenist, tundes end kohatuna, uus peredünaamika ei olnud tema-suguse poisi jaoks õige koht. Sellele, keda ei seo veri. Rosalind kinnitas kiiresti tema kartusi, tajudes tema närvilisust, heitis rõõmupalli oma mehele (kes ebaharilikult ulgus) ja kohanes kiiresti uue lisandiga. Lastega kogenematu, oli tema käes hoidmises väljendunud ebakindlus.

Vahepeal lähenes Rosalind aeglaselt närvilisele poisile. Kuidagi iseenesest tundus ta väiksem, ta isegi võpatas, kui naine oma käe ulatas ja õrnalt üle tema kähara juuste silitas.

„Millised ilusad juuksed sul on. Palun, ära karda mind. Sa oled nüüd sama palju minu laps kui väike Inga.“ Rosalind sosistas talle.

„Aitäh.“ See oli kõik, mida ta suutis öelda, kui nad hakkasid läbi söestunud tänavate tagasi oma pansionaadi poole liikuma. Rosalind tõukas Leifit, et ta vaataks tagasi sinna, kus Otto püüdis ja ebaõnnestus erutavat Inga ohjeldada.

„Kas on abi, kallim?“ küsis ta, mänguline sära silmis, mida suurendas Leifi väike naljatus. Pisimene pandi kiiresti tagasi naise sülele. Otto harjas end ja puhastas kurku, kerge punetus tolmustas tema põski.

Kui nad oma tuppa jõudsid, oli juba peaaegu pime, kuid hääbuvas õhtuhämaruses jäi Rosalindile silma kiri.

Tütar Rosalind,

Minu soove on eiratud. Amsterdami on jõudnud teade teie kollektsioonist. Seda ei sallita; ma võin vaid oletada, et sinu alatu naiselikkus on mürgitanud su mehe meelt selliseks ebaloomulike soovide aktsepteerimiseks. Häda olgu meie perele, kui te jätkate, peab sellel olema tagajärjed. Isa

Rosalindi silmad läikisid valutamata pisaratest, kui ta seda vastikut kirja läbi luges. Ta tegi väikese katkise hääle. Seda kuuldes võttis Otto kirja, luges selle läbi ja viskas selle vastumeelselt minema. Tema tugevad, lohutavad käed mähkusid ümber naise, soovides oma naist lohutada. Naine jäigastus selle ebahariliku kaastunde peale, kuid lõdvestus peagi oma embusse, hakates vaikset nutma. Ka Inga hakkas samuti nutma, rohkem kaastundest ema vastu kui igasugusest mõistmisest. Väike laps kükitas nende jalgade vahel, kui Leif ühines, püüdes Rosalindile vaoshoitult selga patsutada. Mõne aja pärast vaikus Rosalindi nutt väikeseks nuuskamiseks ja luksumiseks. Ta (mäletades, et peaks laste ees rahulikult käituma) naeratas neile märatsevalt, patsutades neile pähe, andes Ottole väikese, tunnustava naeratuse.

„Tulge nüüd, lapsed. Me peame laskma teie emal puhata.“ Otto lausus isaliku häälega, juhatades lapsed minema, et Rosalind saaks voodisse valmistuda.

Kui Rosalind järgmisel päeval ärkas, kuulis ta kolmekesi voodi teisel poolel kõlksumist ja sosinat. Otto tundis nende kahe noore hinge vastu kiindumust, üks neist oli poeg (kindel pärija), keda vormitakse oma ameti jätkamiseks. Üks, keda ta saaks näidata laeval ja turul, üks, keda ta saaks õpetada, samal ajal kui tema naine õpetab nende tütart etiketi ja mitmesuguste muude korraliku naiseks olemise vajaduste osas. Tema mõttekäigu katkestas Inga, lüües õhku kopsudest välja, kui ta talle peale hüppas. Ta mõtles, et peab varakult üles tõusma ja Inga magamistoast eemale hoiduma. Häirimine pani Rosalindi täielikult ärkama ja pritsis väikest, kuid sihikindlat tüdrukut, kui nad kõik naeratasid.

„Tere hommikust, kallid,“ tervitas Rosalind hilishommikuses õhkkonnas, „mul on hea meel näha, et me kõik oleme täis elujõudu eelseisvaks teekonnaks.“

Uued vanemad suutsid oma lapsed kuidagi valmisolekut lõdvalt meenutavasse seisundisse tirida ja pidades seda vastuvõetavaks, võtsid nad suuna sadamasse. Hoolimata eelnevatest lubadustest

koju sõita, ei võtnud üksi laev neid pardale. Isegi Otto kõige usaldusväärsemate äripartnerite õpipoisid ei riskinud neid vastu võtta. Alles siis, kui üks vaene õpipoiss (kõigest neljateistkümneaastane) murdis Otto ülekuulamise surve all - koos Rosalindi kasvava vihasusega - ja tunnistas.

„Mida sa mõtled, mu isa on keelanud meil lahkuda.“ Rosalind napsas külmalt.

„Kes on sinu isa, Norra kuningas...“ Otto muheles, siis võttis sõna: „Ja millised volitused on mu naise isal, et ta takistab mu perekonnale vaba reisi?“

Õpipoiss võpatas, ei osanud vastata, kuigi isegi ta teadis, et isa Gukkenhuisil, kes oli Amsterdami peamise gildi alderman, olid palju võimsamad sidemed kui enamikul teistel.

Rosalind ohkas ja lasi õnnetul poisil minema tormata. Otto ilme oli tume, tormiline pahameelest. Ta võttis oma naise käest kinni, tõstis Inga oma vabale käele ja kindlustas, et Leif hoiab Rosalindi vabast käest tugevalt kinni; ning kõndis ainsa koha poole, kuhu ta oskas minna.

Tema jäigalt sammuva kõnnakuga jõudis rühm peagi kilda aimatavasse sissepääsu juurde. Pika surnud puidu lehed kohtusid ukse ümber lokiides, moodustades iidseid harju. Ukse juures oli märk, mis näitas, et toimub koosolek, kuid Rosalindi ja Otto nõrdimus ja kaitseinstinktid tõrjusid igasuguse vihje viisakusest kõrvale. Mitu rida kortsunud, viltuseid nägusid pöördus nende poole, kui nad sisse tungisid - justkui lootes sissetungijaid pelgalt pilguga välja tõrjuda. Alderman tõusis tsentraalse sammuga püsti ja kerkis oma kõhulike jäsemete peale, nõrk katse imperatiivsele toonile tõmbus nõrgalt kurgust välja.

„See on ülimalt ebaregulaarne.“ ütles ta pikkade hingetõmbepauside vahel, et võtta raksuvaid hingetõmbeid.

Otto katkestas, püüdmata varjata oma kannatamatust selle tigeda kiiruse pärast.

„Ma olen teadlik, aga kõige ebaregulaarsem on ka see, et kaupmehe perekonnale on läbipääs keelatud. Kas Bergenis suurgildil ei ole autonoomiat oma asjades?“. See pani toa peagi vait olema. Nad tassisid tühjalts oma istmetes, et püüda vastust välja mõelda. Alderman võttis taas sõna.

„On küll. Kuid me peame diplomaatiliselt mõtlema, mis on meie rahva jaoks parim. Meie kaubandusele. Me peame säilitama terved suhted Amsterdamiaga. Me ei saa pärast tulekahju midagi riskida.“ Ta suutis kuidagi nõrgalt välja krigistada.

„Ma olen teadlik.“ Rosalind sekkus, olles teadlik oma sõnavõtu ohtlikkusest, kuid tehes seda ikkagi oma laste pärast. „Siiski on meie õigus, et me saaksime koju minna. Te peate hoidma suhteid ka teiste tähtsate sadamatega, näiteks Lübecki ja Kings Lynniga. Mis te arvate, kuidas te reageerite sellele, et te tegelikult hoiate vangistuses kaupmeheperet, kes ei ole teinud midagi halba ega pannud toime ühtegi kuritegu linna vastu.“

Järgnes vaikselt ärevus ja üks hääl võttis sõna.

„Noh, te ei ole justkui perekond.“ Leifile heideti üksmeelselt teravaid pilke. Juba väike poiss keris end kokku ja peitis end Rosalindi taha, kes nägi täiesti vihane välja.

„Kuidas sa julged Klepperiga nii rääkida? Me oleme uhke vana saksa perekond. Ma olen abiellunud sellesse mainekasse majja. Need lapsed on minu kalli, lahkunud venna poeg ja tütar. Kui mitte vere kaudu, siis sidemete kaudu Issanda silmis. Minu vend vandus Issandale, et ta hoolitseb selle poja eest nagu omaenda eest. Ja selle tema tütre eest, olgu ta siis lesk või mitte. Ärge arvake, et te võite need lapsed minult, nende jumaliku õigusega emalt, ära rebida.“ Rosalind häälitsetes külmalt.

„Ja kuidas sa julged naisena oma ülemustega niimoodi rääkida?“ Linnapea rabeles, tema hääl rabeles ja võitles õhku vastu, et kuuldavaks saada.

„Te ei tohi minu lastega ega mu naisega niimoodi rääkida. Hoolimata kõigist valedest suursugusustest vihjetest, ei ole te Klepperi maja juht, vaid mina. Sul ei ole nende üle mingit võimu sellisel alatu viisil!“ Otto kostis külmavärinaga. Oli selge, et verbaalsele sparringumängule ei olnud lõppu näha.

Seda seni, kuni koosolekule sekkus veel üks sissetungija. Seekord tuli koosolekuruumi veel üks kirjeldamatu õpipoiss, kelle mantlile olid tolmunud värsked lumehelbed. Tema sinised, lõhenenud

huuled jäid suletuks, kahvatupruunid silmad heitsid männi plankudele, kui ta hiirvaikselt linnapea poole sööstis. Ta hoidis käes kirja, mille pärgamendile oli kantud Amsterdami pitser. Ta ulatas selle linnapeale, kes avas selle pitseriga, mille kõhnunud küünised värisesid pingutusest.
„Meil on sõnum, Gekkenhuise majast.“ Ta krigistas.

KÕIGILE GEKKENHUISE PEREKONNA ÕDEDELE-VENDADELE,
MÄRTSIKUU ¹³. PÄEVAL TABAS TEIE ISA JUMALA TEGU. KAKS PÄEVA HILJEM LÄKS TA
EDASI VAIKIVALE MAALE. KAKS ELLUJÄÄNUD VENDA PEAKSID KOHE GEKKENHUIS'I
VALDUSSE TAGASI PÖÖRDUMA. ME AMSTERDAMI GILDIST JAGAME TEIE LEINA.
OLGU TEIE MAJAPIDAMISTELE HEAD NELIPÜHA.

Alderman puhastas kurku.

„Tundub, et te võite vabalt minna. Meie mure on teiega.“

Rosalind ja Otto tabasid teineteise pilgu, Rosalindi pilk oli umbusklik, segatud muude emotsioonide tulvaveega. Otto võttis oma naise käest kinni, hoolitses, et lapsed järgiksid teda, ja juhatas nad tagasi Bergeni tänavatele, lähima laeva poole, mis neid ära viiks - Lübeck, arvas ta, oleks sama hea koht kui iga teine, mis võiks olla tema uueks tegevuskohaks.

Laevale jõudes hoidis Rosalind oma lapsi tihedalt kinni, mitte keegi, mitte miski ei ähvardanud neid enam kunagi temast eemale rebida. Ta nuttis vaikselt, väike melanhoolne naeratus näol.

Neli kuud hiljem...

Rosalind istus taas toolil, kaminasaalis. Kuna Otto oli tema seisundist teada saanud, hoolitses ta selle eest, et ta ei liigutaks end nii palju, et kaitsta oma last. Ta oli perekonna salongis, nende uues majas Lübeckis. Suvine päike tulvas õhulisse tuppa. Inga tormas tuppa ekstaatiliselt, et näidata emale, mida tema juhendaja oli talle õpetanud. Ta lehvitask erutunult, jalapallidel hüpeldes, riidepaberile tikitud lillekimbuga.

„Vaata ema, vaata, mida ma oskan!“ vingus ta lapseliku rõõmuga.

„Ma näen, see näeb päris armas välja.“ Rosalind kiitis järeleandlikult.

Uks avanes veel kord ja seekord olid Otto ja Leif need, kes sellest sisse astusid. Leif oli olnud hõivatud sellega, et aidata oma isa loendusruumis, valmistudes järgmisel aastal algavaks õpipoisiõppeks. Nad mõlemad kiirgasid Inga poole, kui ta neile sama rutiini sooritas. Nad tegid talle tuju.

„See on ilus tikand kakao tikand,“ kommenteeris Leif sõbralikult.

„Jah, väga värviline, Inga.“ Otto ühines hellalt.

„See ei ole kakao!“ Inga kinnitas pahaselt: „See on lillekimp.“ „See on lillekimp.“ Ta ütles seda nii, nagu oleks see maailma kõige ilmsem asi.

Otto ja Leif muhelesid tunnustavalt.

Rosalind pööras taas kord oma targa pilgu kaminatoa kohal asetsevale plaadile, mida ümbritsesid paljud teised samasugused. See oli suur laev, kindel oma teel, kündes läbi rahulikke veekogude. Siis vaatas ta oma perekonna poole, mille saamiseks oli ta nii palju vaeva näinud, ja naeratas tänulikult.

Tõlge: DeepL.com (Pro versioon)